

stillinger med det, og til Trods for, at saa mange af Tilhængerne af Spiret have maattet overvinde en saadan Følelse, fordi de se, at man derved kommer til noget langt større og herligere, og endskønt jeg altsaa er bleven en ivrig Tilhænger af dette Spir, vil jeg alligevel uden Forbehold sige Nej til det foreliggende Lovforslag. Det bør ikke vedtages her i Tinget. Der er ikke Tvivl om, at Spiret kommer igennem alligevel paa en Maade, som selv de mest kræsne og mest modvillige ville bøje sig for. Jeg mindes ved denne Lejlighed et Digt af Victor Rydberg. Det er Digtet om Dexippos. Denne Mand, der talte til det athenske Folk, da det med sin store Fortid stod som et Folk, der havde mistet alt og skulde overvindes af de store Fremtidsmagter, der kom op omkring det, da beder han: „Zeus, gif slæktet gosselyne, hoppful håg og fantasi“, det vil sige: Giv Slægten et Sind som en Dreng, der i frisk Tro giver sig hen, giv den haabefuld Hu og Fantasi. Det er Egenskaber, som vi Rigsdagsmænd i vor Gerning vel ikke skulle lægge os meget efter, men som vi godt kunne ønske vort Folk. Der er i den Slægt, som har skabt Carlsbergfonden, baade den gamle og den nye, og som vil skabe dette Spir: netop gosselyne, hoppful håg og fantasi. Selv om vi ikke mene, at det er disse 3 Ting, der skulle være Ledestjerner for vor Gerning — Politikerne staa dem jo lidt fjernt —, haaber jeg dog, at vi her i Tinget ikke skulle sætte os for at gøre Modstand, naar vi have en Mand, der ejer disse Egenskaber og kan indpode noget deraf i det danske Folk.

Zahle: Det er et særligt Tilfælde, vi her staa overfor, at hele Tinget er enig om den Sag, der skal afgøres. Det Spørgsmaal, der foreligger til Afgørelse her, er nemlig, hvorvidt den danske Stat skal betale Vedligeholdelsen af Frue Kirkes Spir, hvis Frue Kirke faar et Spir; og jeg tror, Rigsdagen er enig om, Staten ikke kan gaa ind paa denne Forpligtelse, saa meget mindre vel for øvrigt, som den Mand, der her vil udvikle en storslaet Godgørenhed mod København ved at forære Frue Kirke et Spir, hvis man vil tage imod det, sandsynligvis ogsaa vil betale, hvad det koster at holde det vedlige. Men selv om ikke denne i og for sig gode Motivering forelaa, er jeg overbevist om, at der vil være fuldkommen Enighed i det danske Folketing om, at man ikke vil paalægge Staten Vedligeholdelsesudgiften til et saadant Spir.

Det Spørgsmaal, som man i øvrigt kan debattere her, nemlig hvorvidt Frue Kirke skal have et Spir eller ej; kan under de foreliggende Forhold lige saa godt diskuteres et hvilket som helst andet Sted, thi det foreligger ikke til Afgørelse i Folketinget, og naar der er en saa smuk og harmonisk Enighed om det Spørgsmaal, som skal afgøres, vil jeg ikke bryde Harmonien ved at indlade mig paa Diskussion om det andet Spørgsmaal.

Johan Knudsen: Jeg ønsker straks at pointere, at naar jeg i denne Sag taler som den af Højremedlemmerne, der først tager Ordet, er det ikke, fordi min Mening om det foreliggende Spørgsmaal deles af hele mit Parti. Jeg er ikke Ordfører i almindelig Forstand. Ogsaa i min lille Gruppe her i Tinget har Planen om at sætte et Spir paa Frue Kirke deciderede Modstandere og deciderede Forkæmpere. Jeg hører til Planens deciderede Modstandere. Jeg er ikke at sammenligne med de Slaver — heller ikke de frigivne Slaver —, som løb efter Triumfatorens Vogn, piftende i Fingrene. Men jeg maa begrunde, hvorfor jeg mener, at Brygger Jacobsens Gave ikke bør modtages.

Den højtærede Kultusminister har høstet Utak, fordi han har givet Rigsdagen Lejlighed til at udtale sig om Spirets Opførelse. Man tror at mene, at den højtærede Minister ligesom mange andre gode Mænd mener, at dette Spir vil blive Frue Kirke en tarvelig Pynt, og i dertil indrettede Blade insinuerer man, at den højtærede Minister ved at overlade Rigsdagen Bestemmelsen har sat en Røvekage for Brygger Jacobsens Gavmildhed, thi som det hedder med en saa smagfuld Tankegang: Hvad bryde Bønderne paa Rigsdagen sig om et Kirkespir i København? Nej, siger man, det havde været mandigere og modigere, om Ministeren havde taget Ansvaret for en selvstændig Beslutning. Jeg ved ikke, om de Herrer's Fantasi er kraftig nok til at forestille sig det Hyl, der havde rejst sig i den københavnske Presse, dersom den højtærede Minister havde fulgt Kommissionens Flertal, og maaske ogsaa sin gode Smag, og med Tak havde afslaaet Brygger Jacobsen's Gave. Og at modtage denne Gave, paa egen Haand at bebyrde Statskassen med Udgifterne til Spirets Vedligeholdelse og Assurance kunde den højtærede Minister dog begribeligvis ikke. Lovforslaget oplyser ikke, hvor store disse Udgifter blive, men helt smaa blive de nu ikke. I Udvalgsbe-